

KETSER

Hij was een kluizenaar. Nee, dat is geen slechte grap. Ik heb dat altijd gezegd. Al ruim voordat het gebeurde.

Hij was een kluizenaar. Al liep hij er niet mee te koop. Maar ja, wees eerlijk: dat hoort ook niet bij een kluizenaar. Anderen ermee lastig vallen, dat is ongeveer het laatste wat een echte kluizenaar doet. Een kluizenaar is zelfgenoegzaam.

Wat ik bedoel is: hij was niet in een hutje in de wildernis gaan wonen. Hij was getrouwd. Had twee kinderen verwekt, al meer dan dertig jaar lang een kantoorbaan gehad. Dat klinkt niet erg kluizenaarsachtig, dat geef ik toe, maar in wezen was hij een kluizenaar. In zijn hoofd was alles naar binnen gericht.

Ik heb het nog even opgezocht voor de zekerheid. Volgens Van Dale is een kluizenaar:

“(figuurlijk) iem. die afgezonderd en eenzellig leeft, niet onder de mensen komt.”

Figuurlijk! Je hoeft dus niet daadwekelijk een holbewoner te zijn of in een tentje in de woestijn te zitten. Het gaat erom, dat je in wezen afgezonderd en eenzellig leeft. Dus dat je niet écht onder de mensen komt.

Ik heb zijn vrouw, die lieve Angela, verschillende malen horen klagen dat Hans toch zo in zichzelf was gekeerd. En niet met een boek of luisterend naar een cd. Nee, die twee meter filosofieboeken, die bleven zelfs dicht, die stonden allemaal maar in de kast, ons een beetje te imponeren. Plato, Seneca, Marcus Aurelius, Spinoza, toe maar. Dat is ook een manier om mensen van je af te houden. Hij was verdorie administratief medewerker tweede klasse bij ons. Twee schalen minstens lager dan ik.

Ook nooit enige ambitie getoond. Ja, want dan moet je met klanten praten. Psychologie toepassen. Mensenkennis tonen. Je geeft niet iemand zomaar een lening. Keuzes maken. Op het juiste moment handelen. Je doet het of je doet het niet. Je weet: ik moet nu de knoop doorhakken. Je neemt een beslissing en daar kijk je niet meer op terug.

Ik kan dat; Hans kon dat niet. Hij was de eeuwig tuttende twijfelaar. Zijn ja-woord aan Angela, dat moet zijn enige echte beslissing zijn geweest. Een nogal gemakkelijke beslissing. Een prachtvrouw. Eigenlijk zijn tegenpool.

Ze was opgesloten in dat huwelijk. Zij was een vrouw met ideeën. Te vroeg getrouwd. Al 35 jaar achter die deur van die benedenwoning met het bordje *Hans en Angela Tichel* tussen twee roestige schroefjes. Hoe vaak heb ik niet voor die deur gestaan met de gedachte dat ik dat bordje met één vinger op de grond kon laten kletteren.

Angela, mijn oude buurmeisje. Op een of andere manier kwam ik steeds weer in contact met haar. Door mijn omzwervingen over deze planeet ging dat contact ook steeds weer verloren, maar ook in Italië, Denemarken, Turkije, Ierland en o ja, kort nog even in Luxemburg, kon ik uiteindelijk geen rust vinden en verkaste ik altijd weer

terug naar Amsterdam. En ook weer terug naar het kantoor van de Rabobank, waar ze blij waren met mijn expertise.

En elke keer weer klopte ik aan bij hun benedenwoning in de Rodelioenstraat in Oud-West en begonnen de vriendschappelijke bezoeken weer.

Altijd hetzelfde beeld. Angela levendig, vol van steeds weer nieuwe ideeën: over een winkeltje dat zij graag zou openen, een reis die zij ooit zou willen maken, een land dat ze wilde bezoeken. Ze was creatief, gedreven en toch zakelijk genoeg. Had prachtige plannen, maar haar ontvouwingen waren niet meer dan onderbrekingen van de dodelijke stilte van Hans. Zijn bijna lijfelijke afwezigheid smoorde haar woorden en deden haar terugvallen in een matte mijmering over de tijd toen zij nog Angela de Mos was. De jaren glipten door haar vingers. Haar bloed gleed mak door haar onberoerde hart.

O, ze heeft nooit wat gezegd, maar ik wist het. En ik wist dat zij wist wat in mij omging. Wat er in mij groeide.

Wat ons bond was de energie. Zoals de liefde voor de echte popmuziek. Zoals die werd gemaakt toen wij jong waren en in onze kracht zaten. Dan zette zij Dylan op en je zag haar tot leven komen. Ik zag het als een noodkreet. Hoe lang duurt dat nummer helemaal? We hebben het einde nooit gehaald, want na *You shouldn't let other people get your KICKS FOR YOU* – die laatste woorden door ons beiden luidkeels meegezongen – zette zure Hans het nummer af. Het was te druk voor hem.

Wat er precies gebeurd is? Waarom vraagt men mij dat? Zeker, ik zag hem die trap afgaan. En ik dacht: wat moet hij nu in de kluis op vrijdagmiddag? Voor Lastgever waren donderdag de paasdagen al begonnen, dus die had hem geen klusje gegeven. Ik maakte er niks van. Toen ik een uur later de kluis sloot heb ik extra goed gekeken. Hij moet zich verstopt hebben. Helemaal plat tegen de achterwand van de huurkluizen hebben gestaan.

Ik zal je zeggen: ik schrok me rot toen Angela dinsdagochtend vroeg belde. Dat iele stemmetje. “Meneer Lastdrager heeft me gebeld. Hij heeft Hans dood gevonden op kantoor. In de kluis.”

Ik heb onmiddellijk naar de bank gebeld en gevraagd of ik Angela mocht gaan troosten. Er moest toch iemand bij haar zijn. Het leek me dat de bank toch niet open zou gaan die dag. Ik kreeg te horen dat dat moest wachten. Mijnheer Ketser werd zelfs opgehaald door een politiewagen. Ze hadden kennelijk mijn expertise nodig.

© 2024 Johan Meesters

www.johanmeesters.nl

Alle rechten voorbehouden.